

KAPITOLA 7

Do nosu mě udeřil pach spálené gummy a benzínu, když se za námi zvedla oblaka prachu a motorka protestovala proti rychlé jízdě, jako by se měla na místě rozpadnout. Zdálo se ovšem, že ji Warwick ovládá pouhou silou vůle, a tak se z posledních sil řítila kupředu a dávala do jízdy všechno, co ještě mohla.

Prásk. Prásk. Prásk.

Střely se odrážely od asfaltu a kovu motorky a přední kolo zasyčelo, když ho zasáhla kulka. Noc se proměnila v chaos, všudypřítomný hluk nebyl tak docela nepodobný rozladěným houslím. Strážní před námi a za námi křičeli a od ráfků skřípějících o silnici odletovaly jiskry.

Náhle jsem zaslechla, jak jedna kulka zasáhla tkáň. Warwick se zkroutil vpřed a zasténal.

„Warwicku!“ Honem jsem nahmatala ránu v jeho boku, abych mohla aspoň rukou zastavit krváčení. Ihned jsem pocítila ostrou bolest v naprosto stejném místě, jako by i mně kulka vletěla do těla a roztrhla kůži a svaly. Zalapala jsem po dechu. Sáhla jsem si na bok, ale byla jsem nezraněná.

Warwick se zhroutil na řídku a skoro spadl z motorky.

„Ne!“ Snažila jsem se ho udržet zpřímá, ačkoli se kymácel

a s ním i motorka. Mezi prsty přiloženými k jeho ráně mi prýštila horká krev.

Zalila mě taková panika, jako by mi někdo vyrval všechny vnitřnosti, rozházel je po silnici a ve mně zůstala jen zející černá díra. Představa, že bych ho ztratila, mě zdrtila jako řítící se vlak. Ne. A ne, když nám zbýval takový kousek ke svobodě.

Adrenalin vyostřil všechny mé smysly. Cítila jsem na kůži každíčkový pohled, vůni i zvuk, ale současně se zdály daleko, jako by se mě nemohly vůbec dotknout. Cítila jsem také Warwickovu statnou postavu a teplo jeho těla mě objalo jako ochranný štít. Zase mi přišlo, jako by do mě vstoupil, proklouzl mi pod kůži, obsáhl mě a předal mi svou bolest. Poddala jsem se tomu pocitu a vykašlala se na všechnu logiku. Řídila jsem se jen instinktem, kterému jsem sama nerozuměla.

„Opovaž se umřít. Dneska ne,“ mumlala jsem pořád dokolečka. Rukama jsem ani nehnula, a přesto jsem měla pocit, jako bych mu jimi přejížděla po těle, sem a tam, kolem rány. Bolest pulzující mým vlastním tělem byla tak silná a hlasitá, že jsem mohla stěží dýchat a bála jsem se, že omdlím. Zakolísala jsem a málem jsem s námi převrhla motorku, ale to už mě Warwick chytil. Ztěžka zavrčel, až mu pod mým dotekem zavibrovala záda. Zvedl hlavu a nakonec se i narovnal. Chytil si řídku lépe a pevně je sevřel.

Strážě pobíhaly po mostě a snažily se zabarikádovat cestu, abychom nemohli překročit neviditelnou hranici mezi územími.

Warwickovi se z hlubin hrudi vydral divoký řev, když přidal plyn na maximum. Vydechla jsem a pevně jsem se ho chytila. Příval kulek a řevu z druhé strany mi vyrazil dech. Poškozená motorka se nejspíše řítila k provizorním bariérám. Kola skřípala a nadávala, až jsme narazili do barikády a vyletěli jsme do vzduchu. Kosti mi bolestně zakřupaly, když jsem dopadla na asfalt.